

ГУЗАШТА ФАРОМУШ НАМЕШАВАДУ ҲАМДИЛИВУ ҲАМДИГАРФАҲМӢ ВА МУТТАҲИДИ МЕБОЯД

АНДЕША: Муҳаммаддовуд Ҳалимов-раиси Кумитаи Иҷроияи ҲХДТ дар ноҳияи Абдурахмони Чомӣ

““Чашни Ваҳдати миллӣ рамзи баҳамоӣ, сарчамъӣ, иттиҳоду ягонагӣ ва ваҳдати миллӣ буда, пирӯзии фарҳанги сулҳ ва ақлу заковати солими миллати солору хирадманд ва сулҳпарвари тоҷикро бори дигар собит месозад” Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон

Воқеан ҳам миллате, ки хотираи таърихӣ ва ҳувияти миллиашро пос наметад, хоҳу ноҳақ гирифтори сарнавишти талху фоҷиабор гашта, ҳатто пойдории давлат ва истиқлолияти миллаташро зери хатар мегузорад.

Фарзандони халқу миллате, ки гузаштаашро фаромӯш кардааст ва хотираи таърихашро пос наметад, хоҳу ноҳақ аз ғояти кӯтоҳандешӣ ояндаашро низ инкор мекунад.

Ҳоло ҳам амнияти субот дар ҷомеаи ҷаҳонӣ дар сархати масъалаҳои мубрами рӯз қарор дорад.

Сокинони сайёра шоҳиди содир шудани амалҳои террористӣ дар Осиёву Африқо ва Аврупою Амрико гардида ва қариб рӯзе нест, ки мардуми ин ё он гӯшаи олам қурбони ҷиноятҳои ваҳшиёнаи террористӣ нагардад.

Пӯшида нест, ки иттилоот дар бораи ин падидаи номатлуби ҷомеаи ҷаҳонӣ терроризм дар шабакаҳои интернетӣ зиёд ҳасту зиёд вомерӯй.

Таърих гувоҳ аст, гувоҳи меҳад, ки қариб ҳама миллатҳои давлатҳои баробари рушду инкишофи худ, тағироту ҳаводисҳои зиёдеро паси сар намудааст.

Миллати мо низ дар тури таърихи давлатдорӣ бисёр ҳаводису воқеаҳои дидаву сабақҳои зиёдеро андӯхтааст, қувваҳои бадхӯ, бадният ва ифротӣ мисли абрҳои сиёҳ дар фазои оромӣ осоишта ҳузур карда зиндагии бомароми мардумро ноором сохтаанд.

Мо дар инҷо аз гузаштаи дури таърихи миллатамон ёдовар нашуда, таърихи начандон дур, ибтидои солҳои 90-умро ба хотир меорем.

Кишварӣ азизу маҳбуи мо Тоҷикистон- 9-уми сентябри соли 1991 дар натиҷаи пошхурии сохтори собиқ Иттиҳоди Шӯравӣ, истиқлолияти комили худро ба даст овард.

Мутаассифона, дар ҳамин давраи тақдирсозу таърихӣ барои миллату давлати тоҷикон, ки бояд бо соҳибистиқлол гаштан мебоист мардум паи қорҳои созандагӣ бунёдкорӣ мегардиданд, маҳз ана ҳамин гуна ҳизбу ҳаракатҳои террористиву экстремистӣ ва ифротӣ бо ақидаҳои нопоку разилонаи худ ба ҳаёти сиёсии миллату давлати соҳибистиқлоли тоҷик ворид гардида, бо тафриқандозии зиёди беасос миёни мардуми осоишта низоъ андохта ваъзои ҷомеаро ноором сохтанд, ки миёнашон наҳзатиҳо фаъолтар аз дигарон буданд.

Дар солҳои 90-уми асри гузашта Ҳизби Наҳзати Исломи Тоҷикистон бо ниятҳои муғризона ва таҳрибкоронаи худ ба фаъолият оғоз намуд, ки оқибати инро тамоми мардуми Тоҷикистон шоҳиданд – ҷанги шаҳрвандӣ бо даҳлати нерӯҳои хориҷӣ.

Оқибат ҳамин шуд, ки миллати тоҷик чӣ қадар хисороти молику ҷонӣ дид.

Бо дасти душманони миллат ва ғаразхоҳони дохилию хориҷӣ байни миллати мо нооромӣ ба вуқӯъ пайваста, боиси ҷанги бародаркушӣ гардид.

Қор ба ҷое расид, ки дар оила падар бо писару бародар бо бародар муҳолиф шуд, тоҷик ба сари тоҷик теғ кашиду ҳамсоя хонаи ҳамсояро оташ зад. Бисёр кӯдакон ятим мондаву модарон бесаробон, тифлон шаҳди ҳаётро ночашида ғӯрамарг гардиданд, мардум ватанро тарк мекардуду душманон тухми нифоқро дар ин сарзамин мекиштанд.

Баъзе доираҳои манфиатдори дохилию хориҷӣ, маҳз аз ҷумлаи роҳбарони собиқ ҳизби террористиву экстремистии наҳзат ва хоҷагону маблағгузорони онҳо, ки ташаббускори ин ҷанги бародаркуш буданд, барои ноил шудан ба ҳадафҳои нопоки худ, яъне ба сари мардуми тоҷик, таҳмил намудани мазҳаби бегона ва бунёди давлати исломӣ ба оташ равшан мерехтанд. Андешаву мафкураи халқ амалан ду тақсим шуда буд ва ҷавонони бетачрибаву гирифтори эҳсосот бо дастури хоҷагони дохилию хориҷии хеш ба майдонҳои барномада, ваъзиятро боз ҳам мураккаб месохтанду ба ҷои қонун беқонунӣ, ба ҷои низому тартибот беназмиву бесарусомонӣ ҳукмрон буд.

Ин ваъзи ваҳиму муташаничи кишвар, ба зудӣ ба он оварда расонид, ки аз мансабдорони баландпоя, аъзои Ҳукумат, вакилони халқ сар карда, даҳҳо ҳазор нафар мардуми бегуноҳ ба

қатл расиданд.

Ба пуррагӣ ҳамаи шоҳаҳои ҳокимият, аз мақомоти марказӣ сар карда то зинаҳои маҳаллӣ аз фаъолият боз монда, бисёре аз роҳбарони онвақта дар чунин шароити ҳасос иродаи сиёсӣ, дурандешӣ, сабру таҳаммул ва азму ҷасорати раҳнамоӣ қардани мардумро аз даст дода буданд.

Қисми зиёди зиёиён ва нерӯҳои солимфикри ҷомеа мавқеи шаҳрвандии худро муайян карда натавонистанд ва аз уҳдаи иҷроӣ қарзи шаҳрвандии худ дар назди ҷомеа, баҳусус дар назди ҷавонони бетачриба баромада натавонистанд.

Дар натиҷа эътиқоду эътимоди мардум ба роҳбарияти сиёсӣ ва Ҳукумат шадидан коҳиш ёфт, зеро кишвар дар чунин вазъи муташаниҷи сиёсӣ чамъиятӣ амалан бераҳбару раҳнамо монда буду хатарӣ аз байн рафтани миллату давлати Тоҷикистон таҳдид мекард.

Вале барои бахти миллати тоҷик офтоби умедбахш нури фардору арзонӣ дошт ва нафаре ба курсии роҳбарии давлат интиҳоб шуд, ки маҳз бо ташаббусу қарорҳои ӯ ва сиёсати пешгирифтаи Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон мардуми тоҷик сарҷамъ шуд ва дар муттаҳидӣ давлат аз хавфу вартаи ҳалокат наҷот ёфт.

Маҳз яке аз сутунҳои устувори таъмини Истиқлолияти давлатӣ, рӯзи 27-уми июни соли 1997, рӯзи ба имзо расии Созишномаи умумии истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ буда барои миллату давлати соҳибистиқлоли тоҷик, ҳамчун санаи муҳими таърихӣ ба ҳисоб меравад. Бо шарофати Ваҳдат, ягонагӣ ва ҳамдилӣ барои пешрафти иқтисодӣ ҳамаи минтақаҳо шароит фароҳам оварда шуд.

Баргу сози коинот аз ваҳдат аст,

Андар ин олам ҳаёт аз ваҳдат аст.

Боиси хушбахтӣ, ки миллати тоҷик аз алаӣ дурандешу хирадманд буда табиати сулҳофарӣ доштаву сифати инсондӯстиву меҳанпарастиро дороанд, ҳамеша ба гузашт ва созиш омода ҳастанд, гарчанде, ки дар тули таърихи гузаштаи худ, аз дасти аҷнабию аҷнабипарастон борҳо зерӣ зулму шиканҷа қарор гирифтааст, ин даъфа низ бо роҳбарии Пешвои воқеии худ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, бо дарки баланди манфиатҳои умумимиллӣ қувваҳои аҳриманиро, танҳо ба хотири онҳо, ки ҳаммиллатони мо буданд авфи умум эълон доштаву аз гуноҳи қардашон гузашт қардаву ба Ватан хонданашон, то, ки дигар халқи азиятдидаву парешон гаштаи тоҷиқу тоҷикистонӣ, дар марзу буми меҳани азизи хеш, макону манзилашон зерӣ фазои сулҳу амонӣ ба сар баранд.

Зеро сулҳу ваҳдат, ки ҳамешагӣ барои тамаддунӯбии ҳар як миллат ва рушди босуботи ҳар як давлат чун обу ҳаво заруру лозим аст.

Кишварӣ мо маҳз тавассути Ваҳдати миллӣ дар шоҳроҳи рушд, пешрафту тараққиёт рӯ ба беҳбудӣ намудаву бо заҳматҳои пайгириҳои Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, дастовардҳои назаррасро соҳиб гардида давра ба давра ба амалҳои неку ояндасоз гомҳои мустаҳкам гузошта истодааст.

Дар ин давра, дар баробари пешравиҳои назарраси иқтисодӣ иҷтимоӣ мавқеи байналмилалӣ Тоҷикистон низ хело мустаҳкам гардида нуфуз ва ҷойгоҳи мақоми он дар робитаҳои муносиботи ҷаҳонӣ муосир баланд шуд, ки ҳамаи ин дастовардҳои даврони соҳибистиқлолии кишвар ва файзу баракати ана ҳамин ваҳдати миллӣ ва сулҳу суботи ватанамон мебошад.

Бо сиёсати халқпарварона ва хирадмандонашон Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Ҷаноби Олӣ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ба ҷаҳониён собит намуданд, ки миллати тоҷик дорои фарҳангу таърихи бузург ҳамеша дар ҳолати мушкilotҳои душвориҳо ва саранавиштасози таърихӣ аз ин неъматҳои худодӣ худ истифода карда, миллату Ватанро эмин нигоҳ медоранд ва ё аз ҳаргуна таҳаввулотҳои фалокатҳои наҷот медиҳанд.

Дар замони муосири рушдкунанда, таҳкими сулҳу ваҳдат ва ризоияти миллӣ ба таҳкими рукнҳои ҷомеаи шаҳрвандӣ ҳидоят карда, заминаҳои муосири иҷтимоӣ, илмӣ ва фарҳангӣ ба вуҷуд меораду дар паёмҳои ҳарсолаи ироагардидаи Пешвои миллат, Президенти кишвар ба Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон, ҳуқуқ ва озодиҳои бунёдӣ инсон, аз он ҷумла гуногунандешӣ сиёсӣ мафкуравӣ, бисёрҳизбӣ, иштироки бевоситаи мардум дар қарорҳои идораи давлат барои дар амал татбиқ намудани ғояҳои ваҳдати миллӣ чун дурнамои ягонаи

халқу давлат бо хотири ободию рӯзгори мардум то ба расидан ба ҳадафҳои ниҳони он, яъне, ки зиндагии шоистаи мардум инъикос мегардад.

Мусаллам аст, ки ҳама гуна ҳадафҳои иқтисодии кишварамон маҳз дар заминаи ваҳдати миллӣ ба вуҷуд омадаву мо миллати тоҷик дар марҳилаи ҳадафи чоруми кишвар, яъне, ки санитикунони кишвар қарор дорему дар сурати санитикунони кишвар дар замони муосир ба ҳадафҳои олии дар пеш гузоштаамон расида метавонем.

Мо миллати сарбаланди тоҷик танҳо бо тақвият бахшидани ваҳдати миллӣ, яқдилию яқдигарфаҳмӣ ва кӯшишҳои пайваста, метавонем ба он марҳилаи ниҳой, зиндагии шоистаамон расем.

Вале набояд фаромӯш кард, ки ҳанӯз ҳам хоинону душманони миллату давлатамон чӣ дар дохилу чӣ дар хориҷи кишвар, умедашонро аз иғвоангезию ноором намудани Ватан ва ба дасисаҳои навбатии сиёсӣ тела додани халқи Тоҷикистон нақандаанд.

Боварии комил дорем, ки ҳамватанони азизамон, аз ҷумла сокинони ватанпарвару меҳнатдӯсти ноҳияи Абдурахмони Ҷомӣ, ба ғавғоҳои беасосу бемантиқӣ қувваҳои аҳриманӣ дода нашуда, бо дарки амиқӣ ҳадафҳои неки созандаву бунёдкоронаи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Ҷаноби Олӣ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон зичтар муттаҳид гардида қуввату ғайрати худро минбаъд низ ба манфиати Ватан, таҳкими дастовардҳои Истиқлолияти давлатӣ ва Ваҳдати миллӣ равона месозанд.

Дӯстон бо ҳам бисозем, ки замони ваҳдат аст,

Ҳамдилу ҳамдард будан ҷисму ҷони ваҳдат аст.

Ҷашни фархундаи Ваҳдати миллӣ муборак бошад!